

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Neuwirthové a soudců JUDr. Daniely Kabátové a JUDr. Martina Putíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **AUTOSKLO OSTRAVA PORUBA s. r. o.**, IČO 27821129
sídlem Opavská 89/115, Pustkovec, 708 00 Ostrava
zastoupená advokátkou Mgr. Žanetou Pröll
sídlem 28. října 3390/111a, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ondřej E.**,
sídlem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Zaorálkem
sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava

o zaplacení částky 11.787,95 Kč s příslušenstvím
k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2022, č. j. 30 C 27/2021-70,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci II. výroku, **mění** takto:

Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobkyni částku 11.785,95 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 3. 11. 2020 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 17.207,60 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Žanety Pröll, advokátky sídlem 28. října 3390/111a, Ostrava.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Řehánková.

III. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 10.825,20 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Žanety Pröll, advokátky sídlem 28. října 3390/111a, Ostrava.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud zastavil řízení co do částky 2 Kč a úroku z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky za dobu od 3. 11. 2020 do zaplacení (odstavec I. výroku), zamítl žalobu na stanovení povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 11.785,95 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky za dobu od 3. 11. 2020 do zaplacení (odstavec II. výroku) a zavázal žalobkyni zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 14.653,10 Kč (odstavec III. výroku).

2. Okresní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že žalovaný na základě ústně uzavřené smlouvy zprostředkoval pro žalobkyni v lednu a únoru 2020 uzavření smluv o přepravě ve smyslu § 2550 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.), tyto smlouvy o přepravě následně žalobkyně jako dopravce uzavřela s třetími osobami a přepravu realizovala nákladním motorovým vozidlem RZ xxx, jenž bylo v rozhodnou dobu ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně následně na základě nařízení o propadnutí peněžní částky z 11. 3. 2020 uhradila pokutu v celkové výši 896,30 € uloženou rozhodnutím Vládního úřadu (odbor přestupků) v Karlsruhe ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 505.01.004969.0, a to za překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla RZ xxx. Žalobkyně následně žalovanému písemně oznámila započtení svých pohledávek z titulu náhrady škody a z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení v souhrnné výši 31.758,95 Kč vůči nároku žalovaného na úhradu odměn z faktur č. 20200014, č. 20200020, č. 20200027, č. 20200033, v souhrnné výši 19.971 Kč s tím, že započtením pohledávek zanikly pohledávky v rozsahu, v jakém se kryjí a ve výsledku je nadále dána toliko pohledávka žalobkyně za žalovaným ve výši 11.787,95 Kč. Žalobkyně pak žalovaného k zaplacení žalobou uplatněné částky před podáním žaloby písemně vyzvala dopisem ze dne 19. 11. 2020 a předžalobní výzvou k plnění z 2. 12. 2021. V řízení nicméně nebylo prokázáno, že by žalobkyně a žalovaný uzavřeli ústní dohodu, na jejímž základě byl žalovaný povinen mj. kontrolovat dodržování maximálního zatížení vozidel při provádění přepravy, zprostředkované žalovaným, vozidly žalobkyně. Obecně platí, že za překročení maximálního zatížení vozidla je zásadně odpovědný dopravce, tj. v posuzovaném případě žalobkyně. Povinností žalovaného bylo pouze zprostředkovat žalobkyni uzavření smlouvy (o přepravě) s třetí osobou, a naopak povinností žalobkyně bylo zaplatit za to žalovanému jakožto zprostředkovateli provizi. Domáhala-li se tedy žalobkyně náhrady škody způsobené zaplacením pokuty za překročení maximálního povoleného zatížení vozidla, bylo její procesní povinností tvrdit a prokázat, že žalovaný na sebe takovou povinnost smluvně převzal a ani žádný právní předpis žalovanému v jeho pozici takovou povinnost neukládá. Za porušení takové smluvené povinnosti by pak bylo lze (za splnění dalších podmínek) uvažovat o odpovědnosti žalovaného za tvrzenou škodu. Žalobkyně však své břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní o tom, že by žalovaný byl povinen provádět tvrzenou kontrolu maximálního zatížení vozidla, neunesla. Za výše uvedeného závěru se okresní soud již dále nezabýval tvrzenou pohledávkou žalobkyně z titulu bezdůvodného obohacení ve výši 8.007 Kč s odůvodněním, že pokud nárok žalobkyně z titulu náhrady škody ve výši 23.751,95 Kč, jakožto jedné z pohledávek použitých k započtení, shledal nedůvodným, je zřejmé, že i kdyby shledal pohledávku z titulu bezdůvodného obohacení ve výši 8.007 Kč po právu, nenastal by, v důsledku žalobkyní provedeného započtení (bylo-li by shledáno platným a účinným), následek tvrzený žalobkyní.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas odvolání, kterým se domáhala jeho změny tak, že žalobě bude v celém rozsahu vyhověno. Uváděla, že je nesporné, že mezi žalobkyní a žalovaným došlo k uzavření smlouvy, kterou žalobkyně označuje jako smlouvu o poskytování služeb dopravního dispečinku a žalovaný jako smlouvu o zprostředkování dopravy. Nicméně v rámci e-

mailové komunikace ze dne 11. 10. 2021 sám právní zástupce žalovaného uvádí, že ze strany žalovaného pro žalobkyni byly uskutečněny dispečinky přeprav a spedice. V tomto ohledu je tedy nesporné, že žalovaný pro žalobkyni mimo jiné vykonával i dopravní dispečink. Jestliže pak soud prvního stupně zjištěný závazkový vztah mezi žalobkyní a žalovaným posoudil podle § 2445 a násl. občanského zákoníku, tedy tak, že mezi žalobkyní a žalovaným byla uzavřena ústní smlouva o zprostředkování, tak soud prvního stupně danou věc nesprávně právně posoudil, neboť v tomto konkrétním případě byla mezi žalobkyní a žalovaným uzavřena smlouva o poskytování služeb dopravního dispečinku, tedy smlouva inominátní, v rámci níž žalovaný pro žalobkyni vykonával i dopravní dispečink (nikoliv pouze zprostředkování). V případě výkonu dopravního dispečinku je pak obecně známou skutečností (notorietou, jež není vůbec nutné dokazovat), že jednou ze základních povinností každého dispečera je kontrolovat dodržení maximálního zatížení vozidel. Pokud pak k uvedené skutečnosti okresní soud takto nepřistupoval, zatížil řízení procesní vadou. Žalovaný navíc tuto činnost pro žalobkyni vykonával na živnost, tedy v pozici profesionála, neboť je osobou oprávněnou k výkonu silniční motorové dopravy. Žalovaný tedy musel vědět, co se od něj očekává stran jeho povinností a odpovědnosti. I pokud by žalobkyně přes výše uvedené uznala názor soudu prvního stupně, že snad žalovaný „pouze zprostředkovával dopravu“, pak i kdyby nebyla u soudu prokázána smluvní povinnost žalovaného k zajištění, aby vozidla nebyla přetížena, pak žalovaný rovněž porušil prevenční povinnost a v příčinné souvislosti s porušením zákonné povinnosti vznikla žalobkyni škoda. Žalovaný totiž jako profesionál byl při výkonu své podnikatelské činnosti, kterou prováděl za úplatu, povinen jednat tak, aby předcházel vzniku škod, což nerespektoval. Žalovaný měl k dispozici objednávky dopravy, kterou měl zajistit pro klienta (odběratele) prostřednictvím autodopravy prováděné žalobkyní, kdy v objednávce je uvedeno zboží, které se má přepravovat, místo nakládky a místo vykládky, a především hmotnost přepravovaného zboží. Na základě této objednávky dle vytíženosti aut a řidičů žalobkyně pak určil, které auto/řidič má nakládku vyzvednout a dopravu provést, přičemž žalovaný přesto v rámci činnosti pro žalobkyni „zprostředkoval“ v jeden den jedním autem (Opel, SPZ xxx) dopravu celkem 3 nakládek za situace, kdy provozní hmotnost tohoto vozidla činí 2310 kg a jeho nejvyšší povolená hmotnost činí 3500 kg, pročež i za optimálních podmínek by mohl být tímto vozidlem přepravován náklad o celkové hmotnosti nejvýše 1190 kg, zatímco celkový náklad přepravovaný vozidlem v rozhodné době činil 2117,549 kg. Jestliže pak žalovaný tvrdil, že měl pokyn přetěžovat vozidla přímo od žalobkyně, tak (přestože takový argument žalovaného je zcela lichý) i kdyby snad takový pokyn žalobkyně vydala, má žalovaný zákonnou povinnost žalobkyni upozornit, že takovým jednáním by došlo k porušení zákona a měl takové jednání odmítnout učinit. Nic takového se však ze strany žalovaného nestalo. Okresní soud pak zároveň pochybil, pokud neprovedl navržený důkaz výslechem jednatele žalobkyně. Kdyby totiž soud prvního stupně provedl výslech jednatele žalobkyně, musel by zcela jednoznačně dospět k závěru, že povinností žalovaného bylo kontrolovat maximální povolené zatížení vozidla.

4. Žalovaný se k podanému odvolání vyjádřil tak, že navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného. Ve shodě s okresním soudem měl za to, že v rámci dokazování nebylo prokázáno, že by žalovaný ve vztahu s žalobkyní měl povinnost kontrolovat maximální zatížení nákladních vozidel žalobkyně, když navíc od počátku odmítal, že by takovou povinnost na sebe převzal. Uváděl, že ve vztahu k žalobkyni vystupoval pouze jako zprostředkovatel, s tím, že spolupráce fungovala tak, že v situaci, kdy žalobkyně nebyla schopna sama provést nasmlouvanou dopravu, žalovaný vyhledával jiné subjekty, které by takovou dopravy byly schopny realizovat, a to při zajištění příslušného výdělku i pro žalobkyni a za současného vzniku nároku žalovaného na provizi za toto zprostředkování (tuto činnost žalobkyně označuje jako „spedice“), a naopak v situaci, kdy žalovaný na trhu nalezl subjekt, který měl nasmlouvanou dopravu a tuto nebyl schopen realizovat, na existenci této příležitosti upozornil žalobkyni a možnost uskutečnění této dopravy jí v případě jejího zájmu zprostředkoval, a to za současného vzniku nároku žalovaného na provizi za toto zprostředkování. Tuto činnost žalobkyně označuje jako „dispečink“, avšak toto označení není správné, neboť žalovaný ve vztahu k žalobkyni formálně jako dispečer nevystupoval.

Žalobkyně měla své vlastní dispečery, a to v pracovním poměru. Tedy jednání těchto zaměstnaných dispečerů je plně přičitatelné žalobkyni, když žalobkyně vlastní vnitřní organizací práce byla povinna zajistit koordinaci a příslušné kontrolní mechanismy. Činnost dispečera pak ani není předmětem jakéhokoliv smluvního typu upraveného obecně závazným právním předpisem, či jiného normativního aktu, a tedy pokud má kdokoliv ve vztahu k dopravci vystupovat jako externě působící dispečer, je nezbytné, aby obsahová náplň jeho činnosti byla podrobně - nejlépe v rámci písemné smlouvy - specifikována. Odkaz žalobkyně na internetové stránky na náplň činnosti dispečera s tím, že se má jednat o notorietu, je pro vztah mezi žalobkyní a žalovaným bez významu, když navíc byl učiněn až po koncentraci řízení. Žalovaný pro žalobkyni prováděl zprostředkování dopravy, nikoliv autodopravu, a proto konkrétní živnostenské oprávnění pro provoz autodopravy, které žalobkyně zmiňuje, žalovaný k této své činnosti vůbec nepotřeboval. Pokud žalobkyně argumentuje obecnou prevenční povinností, tato stíhala ji, když sama měla v rámci svého provozu nastavit takové mechanismy, aby nedocházelo k překračování maximálního povoleného zatížení jí provozovaných motorových vozidel. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že žalovaný měl údajně uvést, že měl od žalobkyně pokyn přetěžovat motorová vozidla, tak žalobkyně v této souvislosti nesprávně interpretuje obsah tvrzení žalovaného. Tento pokyn nesměřoval k žalovanému, nýbrž k jednotlivým řidičům. Povinností žalovaného bylo pouze vyhledávat pro žalobkyni zakázky v oblasti nákladní silniční dopravy. Žalovaný odmítá, že by na sebe převzal např. povinnost kontrolovat způsob provádění přeprav, povinnost kontrolovat dodržování bezpečnostních přestávek řidičů, povinnost kontrolovat dodržení maximálního zatížení vozidel, povinnost kontrolovat a kompletovat podklady pro fakturaci přepravného za silniční přepravy uskutečněné žalobkyní nebo povinnost kontrolovat a kompletovat podklady pro fakturaci přepravného za silniční přepravy uskutečněné v rámci spedicí. Odpovědnost za plnění uvedených povinností zůstávala ve sféře žalobkyně. Skutečnost je tedy taková, že žalovaný žádnou povinnost nemohl porušit. Bylo pak zcela věcí žalobkyně, jaké nákladní motorové vozidlo pro zprostředkovanou dopravu použije. Žalovaný v rámci kooperace s žalobkyní vždy postupoval v souladu se všemi normativními právními akty a v souladu se všemi individuálními právními akty, které jej v této souvislosti zavazovaly. Pokud cizozemský správní orgán uložil žalobkyni tvrzené pokuty, je zcela na místě, aby negativní důsledky s tímto spojené i nadále setrvaly ve sféře žalobkyně.

5. Krajský soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek okresního soudu, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v souladu s ust. § 212 věta prvá a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné.

6. Pokud se jedná o skutkový stav věci, odvolací soud vyšel z provedeného dokazování okresního soudu, z nějž vyplynulo, že žalovaný na základě ústně uzavřené smlouvy zprostředkoval pro žalobkyni v lednu a únoru 2020 uzavření smluv o přepravě ve smyslu § 2550 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.), tyto smlouvy o přepravě následně žalobkyně jako dopravce uzavřela s třetími osobami, a přepravu realizovala nákladním motorovým vozidlem RZ xxx, jenž bylo v rozhodnou dobu ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně následně na základě nařízení o propadnutí peněžní částky z 11. 3. 2020 uhradila pokutu v celkové výši 896,30 € (tj. 23.751,95 Kč) uloženou rozhodnutím Vládního úřadu (odbor přestupků) v Karlsruhe ze dne 11. 3. 2020, sp. zn. 505.01.004969.0, a to za překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla RZ xxx. Žalobkyně následně žalovanému písemně oznámila započtení svých pohledávek z titulu náhrady škody a z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení v souhrnné výši 31.758,95 Kč vůči nároku žalovaného na úhradu odměn z faktur č. 20200014, č. 20200020, č. 20200027, č. 20200033, v souhrnné výši 19.971 Kč s tím, že započtením pohledávek zanikly pohledávky v rozsahu, v jakém se kryjí a ve výsledku je nadále dána toliko pohledávka žalobkyně za žalovaným ve výši 11.787,95 Kč. Žalobkyně pak žalovaného k zaplacení žalobou uplatněné částky před podáním žaloby písemně vyzvala dopisem ze dne 19. 11. 2020 a předžalobní výzvou k plnění z 2. 12. 2021.

7. Pokud se jedná o obsah uvedené ústní dohody mezi účastníky, žalobkyně dále tvrdila, že součástí uvedené dohody byl nejen závazek žalovaného zprostředkovávat žalobkyni dopravní spedice, které realizovala, ale i jeho závazek poskytovat žalobkyni služby související s dispečinkem silniční dopravy, to vše za odměnu v podobě provize. Smlouva měla být plněna v období od 6. 1. 2020 do 21. 2. 2020 a součástí dispečinku silniční dopravy měla být rovněž povinnost žalovaného koordinovat uskutečňování silničních přeprav a kontrolovat způsob provádění přeprav - tj. včetně kontroly dodržování bezpečnostních přestávek řidičů a plnění a kontroly dodržení maximálního zatížení vozidel a kontrola a kompletace podkladů pro fakturaci přepravného za uskutečněné silniční přepravy žalobkyní.

8. K prokázání těchto svých tvrzení žalobkyně již v řízení před soudem prvního stupně navrhla výslech jednatele žalobkyně, který ovšem ze strany okresního soudu nebyl proveden, a to i za situace, kdy tento uzavřel, že žalobkyni se tvrzený obsah ústní dohody nepodařilo prokázat. Proto odvolací soud přistoupil k výslechu jednatele žalobkyně, kdy dále u jednání odvolacího soudu byl v tomto směru navržen ze strany žalobkyně výslech svědka Radka F. a ze strany žalovaného výslech Petra F., bývalých zaměstnanců žalobkyně.

9. Z výpovědi Otto K., jednatele žalobkyně, pak vyplynulo, že žalovaný byl zaměstnancem žalobkyně, kdy pracoval jako řidič dodávek. Následně se spolu dohodli, že žalovaný již nebude dělat řidiče, ale že bude zprostředkovávat celý dispečink. V předmětné době byl jednatelem žalobkyně buď on, nebo jeho manželka. Ta se následně stala prokuristkou. Toto dělal pro žalobkyni rovněž pan F., který žalovaného postupně zaučil. Jeho povinností tedy bylo vykonávat veškeré dispečerské práce od zajištění celého obchodu, tj. vyhledání zakázky, zajištění nakládky aut, až po jejich vykládku. V případě vozidel žalobkyně se jednalo o automobily do 3,5 tuny, které si v rámci podniku sami servisovali. Žalovaný byl seznámen s jejich maximální možnou hmotností a se všemi jejich rozměry, což znamená, že musel dávat pozor na hmotnost nákladu, který zprostředkovával. Po čase mechanici v rámci servisu zjistili, že automobily mají častěji sjeté pneumatiky, což zjevně plynulo z jejich přetěžování, proto výslovně žalovaného upozorňoval, ať si hlídá hmotnost zprostředkovávaných přeprav. O tomto však nebyl sepsán žádný písemný záznam. Takto spolupráce probíhala asi 2 roky, kdy s žalovaným byla ukončena spolupráce. Pan F., byl po uvedou dobu u žalobkyně rovněž zaměstnán, nicméně měl na starosti DHL dopravu a fakturaci. Pokud se jedná o smluvenou odměnu za vykonanou práci, pak žalovaný měl dostat určité procento z objemu zprostředkované dopravy. U dohody byli přítomni pan F. a rovněž i pan F., což je účetní společnosti. Z počátku svou práci pan E. vykonával v jeho kanceláři a posléze ji vykonával s panem F. odděleně ve vlastních prostorách. K dohodě o zprostředkování a dispečinku došlo v roce 2019 v jeho kanceláři na ulici xxx, což je sídlo společnosti. Pokud se jedná o CMR listy, tyto se mu vůbec nedostávaly do dispozice, tyto měli řidiči posílat přímo žalovanému. Ten je potom spojoval s fakturami. Z CMR listu vyplývá i hmotnost přepravovaného nákladu, proto si každý řidič i dispečer je schopen vypočítat hmotnost celého přepravovaného nákladu. Předmětné CMR listy měly být zasílány prostřednictvím e-mailu. E-mailová schránka byla založena se jménem žalobkyně, nicméně přístup do ní měl pouze žalovaný a pan F. Poté, co mezi nimi došlo k problémům, předmětnou schránku si žalovaný ponechal a žalobkyni do ní neumožnil přístup.

10. Z výslechu Radka F. vyplynulo, že v inkriminované době žalobkyně rozšiřovala svou činnost o autodopravu a v této souvislosti žalovaný a pan F. měli mít na starosti její kompletní organizaci. Pan E. byl nejprve v pracovním poměru, dále byl pracovní poměr rozvázán a bylo dohodnuto, že bude mít na starosti dispečink autodopravy a pan F. měl zajišťovat administrativu. Vše bylo dohodnuto ústně přibližně na jaře roku 2019, v písemné podobě žádná dohoda neexistovala. Jednalo se o dobu, kdy žalovaný ukončil pracovní poměr u žalobkyně a začal pro ni pracovat na IČO. Svědek sám byl zaměstnán u žalobkyně jako účetní a veškeré dohody mezi jednatelem žalobkyně a panem E. se odehrávaly v kanceláři, kde pracoval. U uvedené dohody byl proto osobně přítomen. Stejně tak byl přítomen pan F. Rovněž pak byl svědkem organizace dopravy ze strany žalovaného a pana F., kdy tito rozkreslovali jednotlivé balíky tak, aby se vešly do nákladového

prostoru auta určeného k dopravě. Pokud se jedná o náplň práce žalovaného v rámci dispečinku, tak měl vyhledávat zakázky na dopravu, zajistit její objednávky a následnou realizaci dopravy tzv. od A až do Z, což znamená, že zajišťoval, kdo náklad poveze, čím se náklad poveze, jakým autem se poveze. Rovněž měl povinnost kontrolovat zatížení vozidel. Žalovaný znal kompletní technickou specifikaci vozidel, které byly ve vlastnictví žalobkyně a které realizovaly přepravu. Měl rovněž k dispozici technické průkazy uvedených vozidel. Faktury, jimiž žalovaný účtoval žalobkyni dohodnutou práci, viděl s tím, že určitě na nich bylo napsáno provize za zprostředkování přepravy. Zda v nich byl uveden i dispečink, nevěděl. Odměnu za provedenou práci pro žalobkyni žalovaný účtoval týdně, přičemž objem mohl být v řádu několika tisíc korun. Pokud si pamatoval, v době, kdy žalovaný vykonával práci pro žalobkyni, tak pro jiné přepravce nepracoval.

11. Z výpovědi svědka Petra F. v prvé řadě vyplynulo, že pokud se jedná o pana K., jedná se o jeho bývalého zaměstnavatele, se kterým má špatný vztah, když mezi sebou řeší spory z doby, kdy byl jeho zaměstnancem, a to ohledně tvrzených krádeží a dále ohledně zapůjčených peněz. Pokud se jedná o uzavřenou dohodu mezi žalobkyní a žalovaným, pak uvedl, že tato proběhla ústní formou, kdy pan E. měl za úkol vyhledávat zakázky na přepravu prováděnou žalobkyní a on měl za úkol veškerou organizaci uvedené dopravy, když původně pro žalobkyni pracoval jako řidič a později jako vedoucí autodopravy. V době, kdy pracoval pro pana K., měl s ním společnou kancelář. Nikdo jiný zde nebyl. Pan E. měl svou vlastní kancelář v jiné části, v Hrabůvce. Konkrétně tedy pan E. vyhledával ve speciálním systému zakázky na provedení dopravy s tím, že následně provedení dopravy sjednal na konkrétní vozidla. Pokud se jedná o vozidla, jednalo se o dodávky do 3,5 tuny, přičemž jejich technickou specifikaci pan E. znal. Rovněž pak vytěžoval dodávky i jiných společností. Řidič pak provedl uvedenou autodopravu s tím, že po jeho návratu mu předal doklady, které zpracoval. Řízení autodopravy, tj. předmětný dispečink, měl na starosti on. K dotazu, co přesně obnášelo dispečink, tj. jaké povinnosti, uvedl, že spolu v kooperaci s panem E. zajišťoval konkrétní auto a staral se o provedení přepravy na určené místo, kdy věděl, který řidič je volný, příp. má dovolenou. On sám nejprve pracoval pro žalobkyni jako zaměstnanec, později pracovní poměr ukončil a začal pracovat jako OSVČ spolu s panem E. Zatížení dodávek se mělo kontrolovat, nicméně po dohodě mezi panem K. a žalovaným se auta vědomě přetěžovala, aby bylo dosaženo většího zisku. Pokud se jedná o dohodu mezi účastníky ohledně práce pana žalovaného pro žalobkyni v rámci autodopravy, uvedl, že si vzpomíná pouze na jednu schůzku, kdy se sešli v létě na dvoře v areálu Autoskla Poruba a řešilo se přetížení jednoho vozidla a dále se řešily provozní věci. K dalšímu dotazu ohledně konkretizace jednání mezi panem E., jím samotným a panem K. ohledně přetěžování vozidel uvedl, že toto proběhlo víckrát, kdy předmětem jednání byla ta skutečnost, že když se přetížení vyplatí, je možné auto přetížit i za cenu pokuty. U uvedených jednání nebyl přítomen nikdo další. Žádná výtka v tomto směru od pana K. nezazněla. Následně s panem E. po ukončení činnosti pro žalobkyni uvedl, že pan E. měl v rámci spolupráce vyhledávat přepravu pro volná vozidla. Dohoda byla pouze mezi jimi dvěma a pan K. byl o tom uvědomen. Žalovaný pak mimo žalobkyni prováděl vyhledávání přepravy i pro jiné subjekty, nicméně nebyl schopen uvést konkrétní společnosti. S fakturami žalovaného za provedenou činnost pro žalobkyni byl seznámen, předmětem činnosti, resp. odvedené práce na nich bylo uvedeno zprostředkování dopravy. Pokud se jedná o řidiče provádějící přepravu, tito měli povědomí o hmotnosti přepravovaného nákladu s tím, že na list CMR připojovali razítko společnosti žalobkyně a podpis. Razítko žalobkyně měl k dispozici on a řidiči. Doklad o přepravě tedy mohl orazítkovat on nebo řidiči. K výslovnému dotazu ohledně organizace spedice uvedl, že spedici organizoval pro žalobkyni buď on nebo pan E. podle typu zakázky, kdy svědek měl na starosti zákazníka DHL. O hmotnosti jednotlivých zakázek na přepravu měl povědomí podle toho, zda to bylo zobrazeno v systému.

12. Skutková zjištění učiněná z výpovědí slyšeného jednatele žalobce a svědka F. jsou dále dostatečná pro skutkový závěr, že mezi žalobkyní a žalovaným byla nejpozději na počátku roku 2019 uzavřena ústní dohoda, na základě níž se žalovaný pro žalovanou zavázal provádět nejen zprostředkování

dopravy, tj. vyhledávat příležitosti k uzavření smlouvy o přepravě, ale zároveň i provádět dopravní dispečink, tj. organizovat přepravu prováděnou vlastními vozidly žalované, včetně určení vozidla, kterého bude užito k přepravě a kontroly jeho zatížení. Žalovaný přitom byl seznámen s maximální tonáží vozidel žalobkyně, kdy tato prováděla přepravu dodávkami do 3,5 tuny, včetně jejich technického stavu. To vše za sjednanou odměnu v podobě provize, tj. procenta z obdrženého přepravného (10 %) a procenta ze zisku z přepravného (50 %), když výše odměny nebyla mezi účastníky sporná. Takto tedy žalovaný nejen zprostředkoval dopravu, ale měl povinnost mimo jiné provádět její kontrolu, včetně kontroly maximálního zatížení vozidel, a to i v případě, kdy byly uzavřeny smlouvy o přepravě se společnostmi Multitrans CZ s. r. o., CEE Logistic a. s. a TRIV s. r. o. a prováděna přeprava jejich nákladu dne 4. 2. 2020 vozidlem žalobkyně zn. Opel, RZ xxx, a kdy na trase mezi městy Bruchsal a Karlsruhe, bylo vozidlo podrobeno silniční kontrole, přičemž bylo zjištěno překročení jeho nejvyšší povolené hmotnosti a v důsledku čehož byla žalobkyni udělena pokuta, jak shora specifikováno v odstavci 6. odůvodnění rozsudku, kterou žalobkyně uhradila. Žalobkyně následně uplatnila vůči žalovanému pohledávku odpovídající zaplacené pokutě ve výši 23.751,95 Kč z titulu náhrady škody, a to dopisem odeslaným dne 2. 10. 2020 a vyzvala žalovaného k její úhradě. Dále pak dopisem odeslaným žalovanému dne 22. 10. 2020 vyzvala žalovaného k úhradě pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení v celkové výši 8.005 Kč s označením, že dne 24. 1. 2020, dne 24. 1. 2020 a dne 5. 2. 2020 uhradila žalovanému provize ve výši 10.436 Kč, ve výši 10.762 Kč a ve výši 8.291 Kč, přičemž v částce 6.222 Kč se jednalo o platbu za provedené zprostředkování a dispečink silničních přeprav dle faktury č. 20200001, v částce 8.462 Kč se jednalo o platbu za provedené zprostředkování a dispečink silničních přeprav dle faktury č. 20200006 a v částce 6.800 Kč se jednalo o platbu za provedené zprostředkování a dispečink silničních přeprav dle faktury č. 20200011, přičemž v částce 4.214 Kč, resp. 2.300 Kč, resp. 1.491 Kč nebylo ze strany žalovaného doloženo, že by byla přeprava uskutečněna, a že tedy nárok na provizi žalovanému vznikl.

13. Jak shora uvedeno, žalobkyně dopisem odeslaným dne 2. 11. 2020 žalovanému písemně oznámila započtení svých pohledávek z titulu náhrady škody a z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení v souhrnné výši 31.758,95 Kč vůči nároku žalovaného na úhradu odměn z faktur č. 20200014, č. 20200020, č. 20200027, č. 20200033, v souhrnné výši 19.971 Kč s tím, že započtením pohledávek zanikly pohledávky v rozsahu, v jakém se kryjí a ve výsledku je nadále dána toliko pohledávka žalobkyně za žalovaným ve výši 11.787,95 Kč. Žalobkyně pak žalovaného k zaplacení žalobou uplatněné částky před podáním žaloby písemně vyzvala dopisem ze dne 19. 11. 2020 odeslaným téhož dne.

14. Zbývá dodat, že pokud se jedná o výpověď svědka F., odvolací soud k jejímu obsahu nepřihlížel, když ji považuje za nevěrohodnou, a to s ohledem na zjevné nesrovnalosti v jeho výpovědi, kdy nejprve tvrdil, že organizaci dopravy a dopravní dispečink, včetně určování vozidel k přepravě a jejich kontrolu, měl zajišťovat on a žalovaný měl pouze vyhledávat vhodné zakázky, tj. zprostředkovávat uzavření přepravních smluv, nicméně obratem rovněž uváděl, že na organizaci přepravy a dispečinku se podílel i žalovaný. Rovněž pak na jednu stranu tvrdil, že jednání s panem K. za žalobkyni a s žalovaným se účastnil pouze jednou, na druhou stranu tvrdil, že schůzek bylo více a že se týkaly pouze přetěžování vozidel. V neposlední řadě pak uvedl, že s panem K., jednatelem žalobkyně má špatné vztahy, když spolu řeší majetkoprávní spory, včetně sporů v trestní rovině.

15. Po právní stránce následně posoudil odvolací soud uvedený skutkový stav ve smyslu ust. § 1746 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, kdy účastníci mezi sebou platně sjednali nepojmenovanou smlouvu s prvky smlouvy o zprostředkování (§ 2445 občanského zákoníku), kdy žalovaný se zavázal, že žalobkyni jednak zprostředkuje uzavření přepravní smlouvy s třetí osobou a dále že bude (mimo jiné) přepravu prováděnou vlastními vozidly žalované organizovat, včetně určení vozidla, kterého bude užito k přepravě a kontroly jeho zatížení. Žalobkyně se naopak za uvedenou činnost zavázala žalovanému zaplatit provizi. Pokud pak žalovaný takto zprostředkoval

a organizoval přepravu vozidlem žalobkyně zn. Opel, RZ xxx dne 4. 2. 2020, kdy vozidlo bylo podrobeno na území Německa silniční kontrole, přičemž bylo zjištěno přetížení vozidla a žalobkyni za to udělena příslušným správním orgánem pokuta, je zjevné, že žalovaný porušil svou smluvní povinnost kontroly dodržování přípustného zatížení vozidla a v této souvislosti tedy nutně odpovídá za vzniklou škodu žalobkyni, a to v podobě uhrazené smluvní pokuty ve výši 23.751,95 Kč. Za situace, kdy žalobkyni dále vůči žalovanému vznikl nárok na bezdůvodné obohacení (§ 2991 občanského zákoníku) ve výši 8.005 Kč, kdy žalovaný neprokázal, že by byla provedena veškerá doprava, z níž účtoval odměnu v podobě provize fakturami č. 20200001, č. 20200006 a č. 20200011, a kdy žalobkyně vyzvala žalovaného jak k její úhradě, tak k úhradě shora specifikované náhrady škody, je nutno uzavřít, že žalobkyně měla vůči žalovanému splatnou pohledávku v celkové výši 31.758,95 Kč. Tuto pohledávku pak žalobkyně jednostranně započetla vůči splatným pohledávkám žalovaného na úhradu odměny za zprostředkování a dispečink přepravy v celkové výši 19.971 Kč tak, že započtením veškeré jeho pohledávky zanikly a nadále je dána toliko pohledávka žalobkyně na úhradu částky 11.787,95 Kč v rozsahu části náhrady škody, která započtením nezanikla, přičemž je nutno dovodit, že provedený jednostranný zápočet byl proveden platně, když je dostatečně určitý a rovněž bylo prokázáno jeho zaslání žalovanému (§ 1982 odst. 1 a 2 občanského zákoníku). Předmětnou částku žalovaný žalobkyni dosud neuhradil, a to i přes zaslanou předžalobní výzvu ze dne 19. 11. 2020.

16. S ohledem na doplněné dokazování proto odvolací soud rozsudek okresního soudu dle ust. § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. v napadené části změnil tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

17. O náhradě nákladů řízení před okresním soudem a v odvolacím řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení.

18. Náklady prvostupňového řízení žalobkyně spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 800 Kč, v mimosmluvní odměně advokátky za poskytování právních služeb podle § 7 bodu 5. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za 7 úkonů právní služby po 1.580 Kč, tj. celkem 11.060 Kč, kdy se jednalo o převzetí a přípravu zastoupení, sepis předžalobní upomínky, sepis návrhu na vydání platebního rozkazu, doplnění žalobních tvrzení k výzvě soudu, účast u jednání okresního soudu dne 17. 5. 2021 a dne 2. 11. 2021 a písemný závěrečný návrh. Dále náklady tvoří paušální hotové výdaje přináležející k úkonům právní služby ve výši 7 x 300 Kč, tj. 2.100 Kč, dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu a náhrada za ztrátu času stráveného cestou k celkem 2 jednáním okresního soudu a zpět za 4 zameškané započaté půlhodiny á 100 Kč, tj. celkem 400 Kč (srov. nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. IV. ÚS 215/05). S ohledem na skutečnost, že zástupkyně žalobkyně osvědčila, že je plátcem DPH, je k výsledné částce 13.560 Kč nutno připočíst částku 2.847,60 Kč odpovídající náhradě 21 % DPH. Náklady žalobkyně za řízení před soudem prvního stupně tak činí částku 17.207,60 Kč (včetně soudního poplatku). Pokud se jedná o žalobkyní dále účtované náklady za sepis odpovědi k výzvě žalovaného, výzvy k náhradě škody, výzvy k vydání bezdůvodného obohacení a sepis jednostranného zápočtu pohledávek, pak je nutno uzavřít, že předmětné úkony nemohou být součástí náhrady nákladů prvostupňového soudního řízení, když vznikly ještě před jeho zahájením.

19. Účelně vynaložené náklady žalobkyně za odvolací řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, z odměny za zastupování žalobkyně advokátkou a z jejích hotových výdajů, kdy právní zástupkyně žalobkyně v odvolacím řízení učinila 4 úkony právní služby, a sice podání odvolání a účast u jednání odvolacího soudu ve dnech 14. 12. 2022, 30. 1. 2023 a 10. 5. 2023, za něž ve smyslu ust. § 7 bodu 5, § 8 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d), g) náleží odměna á 1.580 Kč, celkem tedy 6.320 Kč. K těmto úkonům dále přináleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 4x 300 Kč, tj. 1.200 Kč. Náklady žalobkyně dále tvoří náhrada za ztrátu času advokáta za 6 započatých půlhodin á 100 Kč, tj. 600 Kč při cestě k odvolacímu soudu a zpět. Celkovou částku nákladů, tj. odměnu za zastupování a hotových výdajů a náhradu za ztrátu času (8.120 Kč) je nutno navýšit o náhradu za 21 % DPH, tj. o částku 1.705,20 Kč. Celkem pak činí

náklady žalobkyně za odvolací řízení spolu se soudním poplatkem 10.825,20 Kč. Tuto částku je pak žalovaný povinen zaplatit žalobkyni na účet právní zástupkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není dovolání přípustné** (§ 238 odst. 1, písm. c) o. s. ř.).

Ostrava 18. května 2023

JUDr. Šárka Neuwirthová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Řehánková.